

[Aage Fogh.]

arbejdsløshedsforsikret i den kristelige kasse, selvom han er ansat hos staten, ikke må afskediges, fordi han står i den bestemte kasse, hvis staten ikke har arbejde til ham. Her er altså nogle problemer, der på nuværende tidspunkt ikke er fuldt afklaret, og dem ønsker jeg at få belyst, ikke just her i dag under tingets forhandlinger, men i hvert fald ved udvalgsarbejdet, så vi kan vide helt sikkert, på hvilket grundlag vi står.

Jeg skal ikke blande mig yderligere i den strid, der var i går; det forekommer mig, at man fra begge sider bruger lovlig stærkt skyts.

Det ærede medlem hr. Fibiger sagde, at der gik en religiøs bevægelse over egnen, der medførte, at de fem arbejdere ikke mere kunne stå i arbejdsløsheds-kassen. Ja, sådan var det måske, det skal jeg ikke benægte, men jeg synes, det lyder meget stærkt, at der skulle opstå en sådan bevægelse, der akkurat skulle kunne medføre, at man ikke kunne være medlem af en kasse, der har det formål, som arbejdsløsheds-kasserne nu engang har, for ifølge formålsparagraffen er det dog et smukt formål, de tjener. På den anden side: når den højtærede arbejdsminister i går under forhandlingerne sagde, at det var de kristelige arbejdere, der, om jeg må sige, begyndte, at det var dem, der har generet, vil jeg sige: ja, men husk nu på, der er 600 000 organiserede i de statsanerkendte kasser, og det er alligevel så stor og stærk en hær, at de måtte kunne se stort på dette forhold. Såvidt jeg ved, drejer medlemsskabet i den kristelige kasse sig kun om nogle hundrede eller måske om nogle få tusinde — jeg har ikke tallet, men jeg ved fra vore forhandlinger i 1946—47, at da medlemstallet var højest oppe, var det på 2 500, medens det i en periode har været nede på 500—600 —, og det er vel et spørgsmål, højtærede minister, om en organisation som De samvirkende Fagforbund og Arbejdsløsheds-kasser, med den dertil knyttede mægtige stab af medlemmer, ikke skulle have råd til at have en sådan lille, separat forening ved siden af, hvor de, der ikke kan finde sig tilfreds under de store kassers regler, kunne have et tilholdssted.

Jeg skal slutte med at udtale, at jeg på mit partis vegne ønsker at få denne sag behandlet i et udvalg; vi ønsker at få reel besked om det, der foregår deroppe, og om baggrunden for det. Vi vil gerne have undersøgt, om man virkelig ønsker at forlade det grundlag med fagkasserne, vi har arbejdet på hidtil, og gå over til landskasser,

hvor man kan optage både arbejdere og arbejdsgivere. Hvis man har fundet det grundlag, hvorpå det kan praktiseres, er vi villige til at forhandle, for det afgørende for os er, at der er så stor personlig frihed også i dette spørgsmål, som forholdene tillader.

Lynnerup Nielsen: Det foreliggende forslag til lov om ændring i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring går i al sin korthed ud på, at lønarbejdere, der tilhører forskellige fag, får ret til at slutte sig sammen i en landskasse, der ligestilles med de almindelige arbejdsløsheds-kasser. Når denne ændring og tilføjelse til loven ønskes gennemført, er det et forsøg på genoplivning af Kristeligt dansk Fællesforbund. Det fremgår også tilstrækkeligt tydeligt og klart af ministerens tale og iøvrigt også af den tale, som det ærede medlem hr. Sønderup på forslagstillernes vegne holdt i går. Fremsettelsen af forslaget motiveres jo meget stærkt med de fem afskedigelser ved klitplantagen i Thy.

Jeg er af den opfattelse, at et genoplivningsforsøg af Kristeligt dansk Fællesforbund ved påny at give dette forbund statsstøtte og statsanerkendelse ikke kan tjene noget fornuftigt formål. Der er ikke noget berettiget fagligt grundlag for denne organisations virksomhed med hele dens ejendommelige opbygning med et lavsmæssigt tilsnit. Den har i den tid, den har bestået, virket uheldigt og generende ved flere lejligheder, ikke mindst under lønkonflikter i tidligere tider. Denne organisation, som indtil 1. april 1938 havde statsanerkendt arbejdsløsheds-kasse, havde ikke så stort et medlemsantal, at det kan siges, at der lå noget dybtfølt ønske om et sådant forbund her i landet, og siden statsanerkendelsens ophør har organisationen nærmest ført en noget hensyngende tilværelse med et dalende medlemstal. Der har heller ikke efter min opfattelse i den danske arbejderklasse været nogen trang til deling efter religiøse anskuelser og opfattelser. Der kan heller ikke siges at være nogen grund hertil, for forholdet er jo absolut det, at enhver, der ønsker sig optaget i en statsanerkendt arbejdsløsheds-kasse, også kan optages, når han eller hun i øvrigt opfylder de betingelser, som loven nu engang foreskriver, og ens religiøse eller kristelige indstilling har absolut ingen som helst betydning med hensyn til optagelse. En deling af arbejdsløsheds-kasserne efter religiøse meninger turde vist være ved siden af al fornuft. Jeg har heller ikke den opfattelse, at et